

син очакваше, с такова нетърпение, да види българската войска и вуйчо си, начело на нея.

Съби тръгна с родителите си, подир духовенството, което бе излязло с икони и хоругви да посрещне славния капитан, който с триста души български волентири бе превзел непревземамата Силистренска крепост.

Народът чакаше и пееше Мамарчовата песен:

Стига си скитал Бужкли,
с белите руски солдати,
Ела си братя отърви
от еничерски золуми,
бащите от чорбаджиите, майките от ханъмите
майките от ханъмите
и малките сестри от аги!
Доста си скитал, Бужкли,
под чужди байрак за слава!

За поробените и изстрадали българи образът на капитан Георги Мамарчов Бужклията се възправяше в сияйна нимба на освободител от всички притеснения. Бужклията щеше да ги брани от золумите на чорбаджиите, капитанът щеше да ги защитава от турци и гърци, Георги Мамарчов беше бъдещият им воед и княз и цар!

И наистина той идваше като княз и цар...

Малкият Съби отвори широко очи, сякаш не можеше да познае вуйча си. Детските му устни занемяха и той забрави поздрава, който трябваше да изрече, след като войводата пое от свещениците таблата с хляб и сол. А котленци се тълпяха около него, целуваха ботушите му, стремената на коня му, постилаха с цветя пътя, отрупваха с дарове петстотинте негови храбри войници.

Българската войска... За пръв път поробените виждаха българска войска, български воед. И всеки диреше кон, грабваше кремъклия пушка, присъединяваше се към отряда, който отиваше да